

„A balesetem óta időnként be kell feküdnöm a kórházba”

Bálint gazda infúziókúrán

Volt kisbirtokos, főagronómus, főkertész, biztosítási szakértő, főszerkesztő, a televízió Bálint gazdája, országgyűlési képviselő, de van két mérnöki diplomája is. Önmagát egyszerűen kertésznek nevezi.

Hot!-interjú

– Belépve a századik életévébe végiggondolta-e az életútját? Hogyan emlékszik vissza például a gyermekkorára?

– A balesetem óta időnként be kell feküdnöm a kórházba, infúziót kapok, most is volt ott időm gondolkodni. A gyerekkorom nagyon szép volt, szívesen emlékszem vissza rá. Halmajon, ahol édesapám birtoka volt, élt egy házaspár, Veron néni és Miska bácsi, négy hold földön gazdálkodtak. Sokszor átugrottam a kerítést – a szüleim tiltása ellenére –, átmentem hozzájuk. Sokat tanultam tőlük, például arról, hogyan tartják az állataikat, hogyan figyelni a bácsi, amikor kipereg a lucernamag – annak az árából megvolt a téli tüzelőjük. Veron néni fejte a teheneket, és csodás ételeket főzött. Mindig meleg pogácsával és egy pohár tejjel várt. Anyám is jól főzött, de soha nem ettem olyan töltött káposztát, paprikás krumplit, mint a szomszédban.

– Öt-hat évesen pónifogatot kapott a születésnapjára...

– Gyöngyösön láttam a kirkatban egy villanyvonatot, de hiába könyörögtem érte. Majd apám azt mondta, kapok két Shetland pónit meg egy fekete hintót, de nekem kell gondoznom az állatokat. Igazi szenzáció volt a faluban: a pajtásaim, akikkel együtt rákásztunk, horgásztunk, szintén felültek a hintóra. Csodás idők voltak.

– Később, a történelem okán, minden a visszájára fordult.

– A kettősség jelen volt az életemben: a háború után visszaszereztem valamennyit a földjeinkből, de a kommunisták elüldöztek mint kulákok. Visszahívtak, amikor országzászlót avattak a településen. Egy idős asszony egyszer csak felkiáltott: „Fiatalúr, de jó, hogy itt van!” Hetvenvalahány éves voltam, de még emlékezett az egykori birtokos fiára...

– Hogy sikerült érettségi után kertészmérnöki diplomát szereznie? Zsidó családból származott, érvényben volt a numerus clausus.

– Kezdetben tanintézetként működött az iskola, később lett csak egyetem. Így lettem kertészmérnök. A fiam, János a Kertészeti Egyetemen végzett, az unokám ugyancsak kertészmérnök. A nagy jó mód után életem legnehezebb időszaka következett. A második zsidótörvény után elvették a birtok nagy részét – apám bele is halt, annyira imádtá

a földet. Engem 1942-ben elvittek munkaszolgálatra, két és fél évre.

– Ha lehet még fokozni a borzalmakat, következett Mauthausen, a koncentrációs tábor.

– Egy évig voltam ott, az utolsó három-négy hetet egy kőbányában, egy megsemmisítő táborban töltöttem. Negyvenkét kiló voltam, amikor szabadultam, három hónapos szanatóriumi kezelés következett. Végre fehér ágyban alhatam. Mindig éhes voltam, de óvatosan tápláltak fel. Életem

olyan szakaszába értem, olyanfajta emberek vettek körül, akik a humanizmusra, a szolidaritás fontosságára tanították meg. Szerencsére a harmadik feleségem, Antónia is olyan asszony, aki a környék segítője. Gépkocsival viszi el azokat, akik nem tudnak közlekedni, kórházba jár látogatni a szomszédokat, kiváltja a gyógyszereket, bevásárol – nagyszerű ember.

– Milyen emlékeket őriz még a szanatóriumról?

– Van egy olyan emlékem, amit még nem mondtam el. Egy olasz apáca, Annunciata nővér sokat beszélgetett velem németül a családomról, az országról. Amikor megkérdeztem, mivel hálálhatnám meg a sok jószágát, azt kérte, vegyem fel a keresztséget. A mi családunk nem volt vallásos zsidó família, nem tartottuk a

Felemás gyermekkor Fotó: Hot!

szombatot, nem vitünk kóser konyhát, nem járunk a zsinagógába. Rendeztek nekem egy nagyon szép keresztelőt, kóruossal, orgonaszóval. A plébános azt mondta, nem késő, hisz Jézust harmincéves korában keresztelte meg János, én meg csak huszonhét vagyok.

– Nagyon fiatalon nősült, az első feleségét – mindketten holokauszt-túlélők voltak – kétszer is elvette.

– Egyedül éreztem magam. Anna lett az egyetlen gyereke, János édesanyja. Editel, a következő feleségemmel harmincöt évig éltünk együtt, nagyon jó házasság volt, de sajnos az Alzheimer-kór tönkretette az utolsó éveit. Antóniát hosszú évek óta ismertem, ő volt a könyveim szerkesztője. Tudtam róla, hogy elvált asszony, egyedül neveli a két fiát, nagyon jól. Amikor már özvegy voltam, találkoztunk egy kiállításon, megkérdeztem, volna-e kedve velem néha színházba, koncertre jönni. Az igen válasz után néhány héttel felhívtam, a budai Gesztenyés-kertben találkoztunk, sétálgattunk. Hamar összeemelegedtünk, össze is házassodtunk. Nagyon jól, békességben élünk.

Bálint György kertészmérnökként végzett az egyetemen

Fotó: Hot!